

læse andet op af, hvad vor Ordfører havde sagt, end der talte for det, der er vort Standpunkt, men han kunde ikke oplæse en eneste Udtalelse, som gik i modsat Retning.

Det ærede Medlem taler saa frejdigt om at svigte Løfterne overfor Vælgerne. Nej, det ærede Medlem og andre vide jo overmaade godt, at for Højre er Situationen i dette Øjeblik den, at det ikke er os muligt, da vi sammen med de 22 kun ere 43, at hjembringe en Forsvarsordning, der er betryggende efter vor Mening. Nej, men det forekommer mig, at det ærede Medlem glemmer sit eget Parti, det ærede Medlem beskæftigede sig selvfølgelig — Socialdemokraterne tør han jo ikke nævne — med de 27, de 22 og Højre, og med det, som disse nu maaske gøre — for det var jo stadigvæk en Formodning, det ærede Medlem havde —, og vilde endelig ikke omtale sit eget Parti. Men hvad er det radikale Partis Standpunkt? Ja, vi vide det altsammen: at vi skulle have en Forsvarsordning, som koster 12—15 Mill. Kr. — Beløbet er jeg ikke saa nøje kendt med —, og det er velbekendt, at er der nogen, der har paavist det fuldstændig meningsløse og uhensigtsmæssige i denne Forsvarsordning, er det Socialdemokraterne — ja, det er ikke her inde paa Rigsdagen, hvor vi andre ere til Stede; men naar Socialdemokraterne og de Radikale ere alene, bliver der ikke levnet denne Forsvarsordning Ære for to Skillings. Altsaa det er det Standpunkt, hvorpaa de Herrer ere valgte: en Forsvarsordning, som koster 12—15 Mill. Kr. Men hvad er det for et Standpunkt, de Herrer staa paa her i Rigsdagen? Det, som de gentagne Gange have sagt her under denne Sags Behandling, og som de mene skal lægges til Grund for de kommende Aars Politik: at Forsvarssagen skal lægges hen. Men hvad er det, at Forsvarssagen skal lægges hen? Det vil ikke sige andet, end at vi beholde det Forsvarsvæsen, vi nu have, og som alle ere enige om er ufyldstgørende, og dertil udgive vel omtrent en halv Snes Mill. Kr. om Aaret mere end det, de Herrer ere valgte paa som deres Standpunkt. Det er Sagen, og det forekommer mig, at skulle de beskæftige sig med andre Partier, maa de ikke glemme deres eget.

Hertil skal jeg saa indskrænke mig og blot sige, at det, at de Herrer blive ved at sige, at de staa paa Venstres gamle Standpunkt, betyder jo ikke noget som helst. Der er ingen, der mere tror paa det Slagord. Venstres gamle Standpunkt

i Forsvarssagen har i Aarenes Løb været meget forskelligt. De Herrer fremdrage enkelte Programudtalelser; der kan fremdrages ogsaa andre Udtalelser, der staa derimod. Venstres gamle Standpunkt er en Række af Standpunkter, det, som Landbrugsministeren en Gang kaldte: Standpunkter paa Tid.

Udenrigsministeren (Ahlefeldt-Laurvig): Det ærede Medlem, som nu satte sig, kom ind paa Spørgsmaalet om Neutralitetspolitik og Præferencepolitik. Uden at ville komme dybere ind paa Spørgsmaalet vil jeg sige, at det er klart for enhver, der blot har mindste Kendskab til Danmark, at er der noget, vi alle ere enige om, saa er det, at vi ville være neutrale, og at intet er os fjernere, end at vi paa nogen som helst Maade bevidst ville begunstige den ene Magt paa den andens Bekostning. Saa vidt jeg har set, har da heller ingen hævdet det modsatte.

Det er blot blevet sagt, at den Omstændighed, at vi udvikle vort Forsvar af Københavns Søfront og med et Slag rive Landfronten ned, kunde i Udlandet blive misforstaaet, hvor urimelig en saadan Tale end maatte være, for enhver Dansker.

Men efter at den forrige Regering har stillet Forslag om de fremskudte Forter, og efter at den nuværende Regering, hvori saa mange af de afgaaede Ministre have Sæde, har foreslaaet, at Landfronten skal opretholdes i 12 Aar, kan dog vel ingen, selv med vore specifikke danske Forhold mest ukyndig Udlænding, for Alvor falde paa at tro, at vi nu pludselig skulde have forandret Udenrigspolitik.

Den er, som den hidtil har været, en ren og skær Neutralitetspolitik.

N. C. Christensen: Den ærede Ordfører for de Moderate, det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen), sagde i Gaar, at han vilde bringe en Tak til den afgaaede Konseilspræsident, fordi han ikke appellerede til Vælgerne, og fordi han ikke lod Forsvarslovene komme til tredie Behandling. Han motiverede det med, at dersom Lovene var komne til tredie Behandling, vilde der ved Afstemningen være taget Standpunkter, som man vilde have haft stor Vanskelighed ved at komme bort fra. Ja, jeg kan godt forstaa, at det var en Behagelighed for de Herrer, at de blev fri for at tage for udprægede Standpunkter ved tredie Behandling, at de blev fri for ved Afstemningen